

Kad man diagnosticēja pulmonālo arteriālo hipertensiju, es nezināju kas tas ir. Pirmās sajūtas ir šoks, jo visa dzīve sagriežas kājām gaisā. Kamēr nonāc līdz šai diagnozei, tiek noiets sarežģīts un neziņas pilns ceļš. Kad nokļuvu P.STRADIŅA slimnīcā un man apstiprināja diagnozi, to ieguglējot, atrodama informācija, ka pēc tās noteikšanas dzīvildze ir trīs gadi, ja slimība netiek ārstēta. Atceros kā gulēju palātā, raudzījos pa logu uz tikko izplaukušajām koku lāpām, kas maigajā pavasara vējā viegli plīvoja, un galvā šaudījās domas: „Vai piedzīvošu nākošo ziedoni?” Labā ziņa bija tā, ka ar specifiskiem medikamentiem iespējams palēnināt slimības progresu, pagarināt dzīves ilgumu un uzlabot tās kvalitāti.

Slimības laikā nācās saskarties ar dažādām komplikācijām un problēmām. To ir grūti aptvert un pieņemt, tā ir bezpalīdzības sajūta. Kad šādā veidā mainās dzīves apstākļi, kas izpaužas fiziski, arī emocionāli ir ļoti grūti, un tas ietekmē veģetatīvo nervu sistēmu. Te izmisums mijās ar neizpratni un lielo jautājumu “KĀPĒC?” Tādēļ trīs šīs slimības pacientes, tajā skaitā es, ārstējošā ārsta iedrošinātas, nolēmām dibināt pacientu biedrību, kā tas ir daudzās pasaules valstīs. Ir tik labi apzināties, ka tevi saprot un tu neesi viens, tev ir atbalsts no līdzīgā situācijā nonākušiem cilvēkiem.

Tajā laikā arī sākās mani garīgie meklējumi, un es sastapu Dievu. Es ieraudzīju, kā mainās dzīves izpratne, apstākļi man apkārt. Es aptvēru, ka tas ir kaut kas īsts. Tev neviens cilvēks to iedot nevar, tas ir personīgi piedzīvojams, kad Dieva Gars pieskarās un dzīve izmainās. Jā, es biju fiziski nevarīga, tomēr aktīva. Man patika izbraucieni ārpus mājas, atpūta kopā ar ģimeni, draugiem. Šīs slimības smagums nespēja aizēnot manu garīgo spēku un pozitīvismu. Es varu teikt, ka biju laimīga, jo man bija ticība, cerība rītdienai un Glābjošā patiesība.

Mans stāsts ar to nebeidzās. Sākumā lietotās zāles deva rezultātus, tomēr slimībai progresējot, mans stāvoklis kļuva smagāks. Vienīgā cerība izdzīvot bija plaušu transplantācija. Tad nācās piedzīvot arvien jaunus izaicinājumus. Latvijā plaušu transplantācijas neveic un neapmaksā. Veselības stāvoklis kļuva kritisks. Mums bija jārīkojas. Kopā ar Pulmonālās hipertensijas biedrību vērsāmies pēc palīdzības pie sabiedrības. Šis gadījums skaļi izskanēja gan TV, gan presē. Lielu atbalstu un neizmērojamu darbu ieguldīja Pulmonālās hipertensijas biedrība sadarbībā ar Fondu Ziedot.lv, Dr. Skride, kas ne tikai profesionāli, bet personīgi iesaistījās šajā cīņā, tāpat kā visi Latvijas līdzpilvēki, kas ziedoja savus līdzekļus manai glābšanai.

Šomēnes aprit deviņi gadi kopš plaušu transplantācijas. Es jūtos lieliski, esmu dzīves baudītāja, cenšos lietas tvert ar vieglumu. Es mīlu Dievu, cilvēkus un pasauli sev apkārt. Šobrīd strādāju, studēju un pateicībā priecājos par katru dienu.